

אפשר לחסל את השחיתות במועצות הדתיות -

על-ידי חיסול המועצות הדתיות עצמן!

אורי אבנרי: אדוני, חברי-הכנסת שחור, אינני רוצה לשלם עבור פיקוח על הכשרות בי מיטעדות שאינני רוצה לאכול בהן. מדוע אתם מכריחים אותי לשלם בשביל דברים החשובים לכם? אלה שזה חשוב ויקר להם - ואני מכבד את רגשותיהם - יואילו בטובם לשלם בעצמם עבור הדברים היקרים להם. לי יקרים דברים אחרים, שאתה אינך משלם עבורם.

אשר לתמיכת המועצה בבתי-הכנסת, די להזכיר את הפרשה האחת שנתגלתה: שר-הדתות מימן מתקציב זה את פעולות סיעת הצעירים במפלגתו. הם הכניסו ארון-קודש למועדונים, והפכוהו ל"בית-כנסת". רק הדמיון הפרוע ביותר יכול לתאר לעצמו איזה הון זורם בדרך זו בכל שנה למוסדות מפלגתיים אחרים, מבלי שהדבר נתגלה עד כה ברבים!

אין צורך להזכיר כי המועצה קיבלה בסיטונות עובדים ללא מיכור - מה טעם במיכורו, כשהכשירות היחידה הדרושה היא עסקנות במפד"ל? אין צורך להזכיר שרבים מהם הם "קרובים של חברי המועצה או של מנהלי

במוסדות מיותרים אלה, שבהם משוכנים אלפי עסקנים של המפלגה - חלק נכבד של רכבות עסקני המפד"ל החיים על השבון הציבורי, כאמי צעות המפלגה, והמספקים לה את עיקר הקר' דות בכחירות.

שחיתות של מיליונים

לפני ארבעה חודשים פירסם מבקר-המדינה דו"ח על הביקורת שנערכה במועצה הדתית בירושלים - המועצה שבגללה נסערו עתה הרוחות.

נסתבר שבמוסד זה מתרחשים דברים חמורים יותר מפרשת הקומדיה הטלפונית של טדי קולק*. לא רק קווי הטלפונים מנותקים שם. מנותקים כל קווי המינהל התקין.

כדי להכין את החשיבות העצומה של הי מועצות הדתיות לקיום האימפריה הכלכלית של המפד"ל, די לדעת שבמועצה הדתית האחת הזאת עסקנים על השבון הציבורי 204 עובדי דים, כמחציתם במישרות מלאות. המועצה משלמת שכר מלא או חלקי ל-99 רבני שכונות, 60 רבני בית-כנסת, 17 עובדי מיקוואות, 2 מדריכות בתחום מרת המישפחה, 14 מפקחי כשרות, ועוד ועוד.

יצחק רפאלי: מה המשכורת של רב בבית כנסת?
אורי אבנרי: זה כחוב בחוברת שלפני.
יצחק רפאלי: 100 לירות...

בעקבות המשבר במועצה הדתית בירושלים, הביא שר-הדתות הצעת-חוק המסמיך אותו לי מנות קציני-ניהול במצבים מיוחדים. על כך אמרנו:

אורי אבנרי: ישנה רק דרך אחת לשים קץ לריק בון ולשחיתות במועצות הדתיות ברחבי המדינה, והיא: לשים קץ למועצות הדתיות עצמן.

טובה סנהדראי: איפה נאמר שיש שחיתות וריקבון?
אורי אבנרי: מייד אוכיח לך. טבלנות.

כי הקומדיה המתחוללת בימים אלה במועצה הדתית בירושלים, אינה אלא תוצאת-לוואי של הטראגדיה-קומדיה הגדולה, שהיא כלל-ארצית.

כל מועצה דתית בארץ היא בור-שומן. השחיתות הבסיסית שהולידה את המועצות מוכרחה להוביל לשחיתות גם בתוך המיעוט צות.

אין טעם לטפל בסימפטומים, כפי שעושה מבקר המדינה. יש צורך לטפל בשורש התופעה. על רקע המצב, הצעת-החוק הזאת היא בדיחה.

בור השומן הגדול ביותר

בארץ קיים מישטר פיארדלי, החובק את כל מפלגות המימסד - אותן הנמצאות בקר' ארצית, ואתן הנמצאות, למראית-עין כילי בך, באופוזיציה.

השר זרח ורהפטיג

מחלקות של המועצה. כל זה - והרבה יותר - נתגלה על-ידי מבקר המדינה.

המועצה האחת הזאת הוציאה בשנה האחרונה שלושה מיליון ל"י - שלושה מיליוני לירות של משלמי-המסים.

ידאג המיעוט הדתי לעצמו!

לא אכנס עכשיו לשאלה העקרונית אם ככלל צריכים אזרחים חילוניים לממן שרותים דתיים שהם אדישים להם. או מתנגדים להם. אנחנו רוצים להפריד בין הדת והמדינה - יקיים המיעוט הדתי את השרותים שהוא מודקק להם.

אבל אפילו מי שמקבל את העיקרון שהציבור כולו צריך לתת שרותים אלה - על חשבוננו - מוכרח לפסול את השיטה הקיימת. יש לבטל את המועצות, ולהטיל את אספקת השרות על מוסדות הציבור הנבחרים.

לאור צורך זה, הצעת-החוק המובאת לנו כאן היא חסרת-ערך. היא נוגעת רק לטכניקה שבה משתלמת המפד"ל, כאמצעות השר שהיא ראש אחת מפיעותיה, על בור-שומן זה.

אנו מציעים להחזיר את הצעת-החוק לממשלה.

בור השומן

אורי אבנרי: אם מפלגה יכולה לשלם לכל בומר שלה 100 לירות לכל חודש, הרי קיומה מובטח להרבה מערכות בחירות.

איך נבחרים האנשים היקרים האלה - יקרים תרתי משמע?

אומר המבקר: "בדיקת תיקים אישיים של הרבנים שבמועצה העלתה כי למרביתם (!) אין תעודת-כשירות לכהן בתפקיד רב". אם כן, איזו כשירות יש להם?

קל לנחש - הכשירות טמונה בפנינקס-חבר של המפד"ל. הם משרתים את הריכוז של העיר גם המסויים הזה - שריהדות.

שאר גילויי המבקר מתארים בצורה ציורית את המת רחש באחוזו זו. יש בה יו"ר וארבעה סגנים בשכר, כולם עסקני מפלגות. הם מונו מבלי ששרי-הדתות אישר מיספר זה. יתכן שאפילו הוא התבייש. הוא נתן את האישור רק לפני חצי שנה, באיחור של שנים.

מובן שאין במועצה ועדת-ביקורת. יש הנהלה, אבל בשנת 1971 היא לא קיימה אפילו ישיבה אחת.

הפיקוח על הכשרות בירושלים ענה בשנת 1970/71 169,955 לירות. ההכנסות היו 12,060 ל"י. את השאר - 150,000 לירות - שולמו הקורבנות של החוק, האזרחים אשר מפקחתי הכשרות יורדים לחייהם, ומונעים מהם לאכול כאוות נפשם.

בנימין שחור: אם אינך רוצה אוכל כשר, אל תקנה.

(* קולק ניסה להתקשר עם יו"ר המועצה, אך הפל' פונאי לא העביר את השיחה, בגלל השביתה שהיתה קיימת במועצה.

משה ברעם: מה קרה אצלכם? גם כן בור שומן?
אורי אבנרי: אני, ברוך השם, אינני שותף לעסקים שלכם!

לפי השיטה הפיאודלית, מקבלת כל מפלגה אחוזה פרטית על השבון הציבורי, ובה היא עושה כרצונה, משרצת את עסקניה במישרות ציבוריות. מעבירה לכיסיה קרנות ציבוריות, מחלקת לעצמה כיבודים והנאות.

יצחק רפאלי: חשבתו שהיום תחדש משהו.
אורי אבנרי: תשנו את המצב - אשנה גם אני את ניתוח המצב.

האימפריה הכלכלית העצומה ששמה מפד"ל זכתה בחלוקה זו לכמה וכמה אחוזות שמנות. אחת המכניסות ביותר היא האחוזה של מישר-הדתות. ובתוך אחוזה זו, החלקה הקרויה מועצה דתית היא השמנה ביותר. מסופקני אם בכל מערכות המישטר קיים ייצור אכסוררי יותר מזה.

מעשיה מחייבים את כל האזרחים היהודיים במדינה, החיים והמתים כאחד, הדתיים והחילוניים, ואפילו את האנטי-דתיים הקיצוניים ביותר.

אולם לכל אלה אין שום השפעה על המועצה צה. הם כופים לשיטונת, הם משלמים את חשבונותיה המנופחים עד כדי זוועה, אך אין להם שום ייצוג בה. הכלל המקודש - "אין מיסוי לרא ייצוג" - נדרס כאן בכוז וכרגל גאוזה.

אין שום סיבה סבירה לעצם קיומו של מוסד זה. המוסד דות הנבחרים של הציבור - העיריות והמועצות המקור מיות יכולים להגיש את השרותים הדתיים לאזרחים כמו כל שרות אחר. די במגנון מצומצם כדי לספק את כל השרותים האלה, בצורה טובה ויעילה.

אבל לפי הסכם החלוקה הפיאודלית, זוהי אחוזה המגיעה למפד"ל, ועל כן יש צורך

ניש, מוציא לפועל, הכל יחד. על מעשי השר אין עירי עור ממש. נוצרים כאן מוסדות שמסופקני אם יש הרבה דר מים להם במדינה. יש פה מין בולשת, נקוד. של תיי רות. אפילו איש שב, לוטוסק בריגול נגדי. היה מקנא בסמכויות המוענקות כאן למבקר-התיירות.

משה קול: יש להגן גם על התיירים, ולא לרצוח את התיירות.
אורי אבנרי: אני מסכים, אדוני השר. אני באמת מסכים לזה. אבל אינני מסכים לאמצעים.

אבל התופעות החמורות קיימות. כלנו יודעים שהן קיימות, ודרוש חוק כדי למנוע אותן.

אבל גם המטרה הטובה של חקיקת חוק תיירות איי נה מקדשת את כל האמצעים. הצעת-החוק המונחת לפי נינו, דבקו בה סממנים טוטליטריים.

כשעברתי על החוק ניסיתי לסמן בדיו אדומה מה אינו מוצא חן בעיני, ואני מוצא שיש יותר מלים שמתחתן יש קו אדום מאשר מלים שאינן מסומנות בקו אדום. השר קובע מהי עבירה. השר תובע לדין, שופט, מער

יפות. אבל בחורה שכולה שיניים - ספק אם היא יפה. חוק טוב צריך שיהיו לו שיניים. אבל חוק שכולו שיניים ותו לא - מסופקני אם הוא חוק טוב.

מוסכם שהתיירות חשובה מאוד. מוסכם שיש תופר עות שליליות חמורות בשטח התיירות. איני מסכים להכתיים ציבור שלם. כל ציבור העוסי קים בתיירות, כל העוסקים במלונאות, וכל מורי-הדרך, ולומר שכולם מושחתים וכולם מתייחסים אל התייר כאל פרה חולבת.

התיה זאת האשמה קולקטיבית מוגזמת מאוד.
משה קול: מי אמר כך? אני אמרתי זאת?
אורי אבנרי: לא אמרתי שמישהו אמר.